

at naar man vil indtage Udvalgets Standpunkt, vil det være korrektere at udstemme Paragrafen, saa behøver der ikke at staa Videre; thi at Forbrugsforeninger med Handelsberettigelse falde ind under Loven, er selvfølgeligt, det kan der ikke være mindste Tvivl om. Jeg har saa tilbage at udtale mig om Straffebestemmelserne, om de Endringer, der ere stillede dertil, og jeg maa tilstaa, at de ere i mange Henseender meget betænkelige. Den ærede Ordfører sagde, at man var kommen ind paa et mildne Bestemmelserne noget. Nei, man er kommen til at mildne dem overmaade meget. Det fik endda være, men det Værste er Endringsforslag under Nr. 27, som siger: „Sager angaaende Overtrædelse af denne Lov med Undtagelse af de i § 18 første Stykke nævnte, behandles som offentlige Politisager.“ Jeg tror ikke, at Udvalget eller alle dets Medlemmer ret have set, hvor vidt denne Bestemmelse fører, idet Sager om Overtrædelse af de Paragrafer, der tidligere førte til Justitsfager, herefter falde ned til kun at være offentlige Politisager og altsaa kunne afgjøres ved Advarsler; dette er et overordentlig betydeligt Spring. Dette gjælder f. Ex. §§ 2, 4 første Stykke, 5, 7 og 11, hvilket aabenbart, hvis Udvalgets Forslag vedtages, bør placeres ved Siden af dem, ved hvilke der kræves Dom, og som tre ærede Medlemmer ere villige til at anbefale til at blive staaende, som de staa. Hvis man følger Udvalget og dets Flertal her, saa bliver det ganske nødvendigt at tage under Overveielse til 3die Behandling, hvorledes der skal forholdes med disse Straffebestemmelser, navnlig med Hensyn til det, jeg her nævnte. — Jeg saae helst, at, naar man nu giver en Lov, den saa maa komme til at gjælde i en længere Aarrække og ikke i 5 Aar. Men det kunne vi jo komme til at tale om paa et andet Tidspunkt.

Spørq: Jeg kan indskrænke mig til et Par Ord. Dels ligger der ikke store Spørgsmaal for til Afgjørelse i Dag, og dels er Tingene forhandlet saa tilstrækkelig her i Landet, at der ikke er megen Grund til at tro, at ærede Medlemmer skulde forandre Anskuelse efter den Behandling, der her finder Sted. Naar den ærede Ordfører sagde, at de Grunde, der have ledet det Mindretal,

hvortil jeg hører, saa langt over hans Forstand, saa var der ikke Noget i hans Foredrag, der kunde afkræfte denne Paaastand, og jeg har derfor ikke meget Haab om at gjøre disse Grunde indlysende for ham. Dertil kommer, at jeg kan ikke Andet end betragte denne Behandling her som temmelig foreløbig. Efter det Standpunkt, Flertallet har taget til denne Sag, betragter jeg dette som en foreløbig Afgjørelse, der udflyder den endelige Redaktion af hele dette Lovforslag til et senere Tidspunkt. Jeg skal derfor kun gjøre et Par Bemærkninger til det, der er Hovedpunktet i disse Endringsforslag, nemlig Spørgsmaalet om Udsørgelsesforbudet, altsaa om det Endringsforslag, der er stillet til Lovforslagets § 7. Jeg tror, at Udvalgets Flertals Stilling her vil vise sig vanskelig at holde. Det forholder sig jo nemlig saa, at der, som den ærede Ordfører jo ogsaa udtalte, foreligger et Kompromis fra forrige Gang, da vi havde denne Sag til Behandling. Med dette Kompromis var Sammenhængen jo denne, som det vil være Alle bekendt, at de to forskjellige Retninger — de, der holdt paa Udsørgelsesforbud, og de, der vare imod det — begge mente ikke at kunne føre deres respektive Standpunkt fuldt ud igjennem. Følgen var, at vi overdroge dette Spørgsmaals Afgjørelse til Indenrigsministeren som Opmand. Dermed maatte begge Parter lade sig nøie, fordi der ikke var den fornødne Magt hos nogen af dem til at sætte Mere igjennem. Nu har Indenrigsministeren i de 2 Aar, der ere gaaede, undersøgt denne Sag, og ærede Medlemmer, der høre til Flertallet, have havt den Fornøielse, at der intet Udsørgelsesforbud er kommet i de 2 Aar. Men efterat Indenrigsministeren nu har endt sine Undersøgelser, de Undersøgelser, vi fra begge Sider forudsatte, han vilde foranstalte i denne Mellemtid, og er kommen til det Standpunkt, at det nu vilde være heldigt at udstede Forbudet, saa siger Flertallet: Nei, nu lege vi ikke med mere, nu skulle vi ikke have Mere af den Opmand. Det er et Standpunkt, som er ganske bekvemt for dem, der indtage det. De sige: Vi enes om en Opmand! Saa længe hans Kjendelse falder ud efter deres Ønske, saa ere de ogsaa godt fornøiede med Afgjørelsen, men saasnart Opmandens Kjendelse gaar dem imod, saa sige de strax: Nei,